

Dosarul nr. 3ra-788/18

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – S. Stratan,

Instanța de apel: CA Chișinău – A. Pahopol, V. Negru, A. Bostan

ÎNCHEIERE

27 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Iuliana Oprea
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către Boris Vîhodeț, reprezentat de către avocatul Aurelia Parpalac și de către Ministerul Afacerilor Interne,

în cauza civilă la acțiunea lui Boris Vîhodeț împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Academiei de Poliție „Ștefan cel Mare” a Ministerului Afacerilor Interne, intervenient accesoriu Ministerul Finanțelor cu privire la încasarea sumei, penalităților și a prejudiciului moral,

împotriva deciziei din data de 20 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din data de 08 noiembrie 2017,

c o n s t a t ă:

La 12 ianuarie 2017 Boris Vîhodeț a depus cerere de chemare în judecată, cu concretizările ulterioare, împotriva Ministerului Afacerilor Interne (*în continuare MAI*) și Academiei de Poliție „Ștefan cel Mare” a MAI, intervenient accesoriu Ministerul Finanțelor, prin care a solicitat încasarea din contul MAI a sumei de 13 897,80 lei – cu titlu de diferență la indemnizația unică de concediere, a sumei de 24 989,20 lei - cu titlu de penalitate și repararea prejudiciului moral estimat la suma de 10 000 lei. (f.d. 3-11, 63)

În motivarea acțiunii Boris Vîhodeț a indicat că începând cu 30 decembrie 1994 și până la data de 24 decembrie 2014 a fost angajat în cadrul Organelor Afacerilor Interne.

Prin ordinul nr. 207 ef din data de 24 decembrie 2014 au fost încetate raporturile de serviciu cu Boris Vîhodeț, în temeiul art. 47, alin.(1), lit. c) al Legii nr. 320 cu privire la Poliție și statutul polițistului, cu dreptul de a primi pensie pe linia MAI și cu achitarea indemnizației unice de concediere în legătură cu pensionarea în corespundere cu vechimea calendaristică în serviciu.

În baza Legii nr. 1544-XII din 23 iunie 1993 cu privire la asigurarea cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne, începând cu 05 ianuarie 2015, i s-a stabilit o pensie în sumă de 2 743, 81 lei, fiind ulterior majorată până la sumă de 2 883, 74 lei.

Boris Vîhodeț a menționat că a activat în cadrul Academiei „Ștefan cel Mare” timp de 22 ani și 24 zile, iar în legătură cu încetarea raporturilor de serviciu i s-a stabilit indemnizația unică de concediere în cuantum de 77 210 lei.

Prin ordinul de plată nr. 224 din data de 03 iulie 2015 pe contul lui Boris Vîhodeț, a fost transferată suma de 63 312,20 lei cu titlul de indemnizație unică pentru concediere, iar prin ordinul de plată nr. 225 din 03 iulie 2015 a fost transferată în bugetul municipiului Chișinău suma de 13 897,80 lei cu titlul de impozitul pe venit din salariu conform extrasului din ordinul nr. 207 ef din 24 decembrie 2014.

În opinia recurentului Boris Vîhodeț, MAI incorect la achitarea indemnizației unice de concediere calculată în mărime de 77 210 lei, i-a reținut suma de 13 897,80 lei cu titlul impozit pe venit, ori la data încetării raporturilor de serviciu indemnizația unică de concediere nu era exclusă în sursele de venit impozabile.

Reclamantul a considerat că reținerea dată este neîntemeiată, deoarece prevederile legale privind includerea indemnizației unice de concediere ca sursă de venit impozabilă a intrat în vigoare la data de 01 mai 2015, iar dreptul reclamantului la calcularea și achitarea indemnizației unice de concediere a survenit la data de 24 decembrie 2014.

În acest sens, reclamantul a invocat principiul neretroactivității legii, solicitând spre încasare întreaga sumă de 77 210 lei, or anterior intrării în vigoare a noilor modificări, indemnizația de concediere nu era impozitată.

Astfel, reclamantul s-a considerat îndreptățit să solicite încasarea diferenței neachitate a indemnizației unice de concediere în mărime de 13 089,80 lei.

Boris Vîhodeț a indicat că la data de 03 iulie 2015 i s-a achitat indemnizația unică de concediere parțial, astfel, a solicitat încasarea penalității pentru fiecare zi de întârziere în mărime de 0,1 % din suma neplătită ceea ce constituie suma de 24 989,2 lei.

De asemenea, reclamantul a susținut că urmare a neachitării depline de către MAI a indemnizației unice de concedere în întregime a suportat suferințe fizice și psihice, apreciind suferințele sale în mărime de 10 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din data de 08 noiembrie 2017, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată, s-a încasat din contul MAI în beneficiul lui Boris Vîhodeț suma de 13 897,80 lei, cu titlu de diferență de indemnizație unice de concediere neachitată. În rest, pretențiile reclamantului s-au respins ca neîntemeiate (f.d.78, 86-93).

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 20 februarie 2018 a respins apelurile declarate de către MAI și Boris Vîhodeț ca fiind neîntemeiate, a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din data de 08 noiembrie 2017. (f.d 120, 121-132)

Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recurs atât Boris Vîhodeț, reprezentat de către avocatul Aurelia Parpalac, cât și MAI.

Boris Vîhodeț, înaintând recurs a indicat dezacordul cu decizia instanței de apel în partea respingerii pretenției cu privire la încasarea penalității și a prejudiciului moral, solicitând în această parte casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri privind admiterea pretențiilor. (f.d. 136-144)

În motivarea cererii de apel Boris Vîhodeț a indicat că atât instanța de fond cât și instanța de apel au apreciat eronat normele de drept material și procedural,

ori în legătură cu încălcarea directă și evidentă de către MAI, exprimată prin faptul neachitării indemnizației de concediere în întregime survine aplicativitate dispunerii încasării penalităților de întârziere și a reparării prejudiciului moral cauzat.

MAI, depunând recurs, a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii. (f.d. 154-155)

În motivarea recursului a indicat că instanțele de judecată la soluționarea litigiului au aplicat eronat normele de drept material și procedural, ori la momentul achitării indemnizației unice de concediere 03 iunie 2015, erau în vigoare modificărilor referitor la includerea indemnizației unice de concediere ca sursă de venit impozabilă, prin urmare corect s-a calculat și achitat impozitul de venit din această indemnizație.

La data de 04 iunie 2018 MAI a depus referință la recursul înaintat de către Boris Vîhodeț, solicitând declararea recursului inadmisibil. (f.d. 163-164)

În conformitate cu art. 434, alin. (1) Codului de procedură civilă recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele cauzei atestă, că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la data de 20 februarie 2018, expediată participanților la proces la data de 27 aprilie 2018, confirmare privind recepționarea acesteia la materialele dosarului lipsește,

În aceste circumstanțe, recursurile declarate de către Boris Vîhodeț la data de 24 aprilie 2018 și de către MAI la data de 21 mai 2018, se consideră a fi depuse în termen.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia, că recursurile declarate de către Boris Vîhodeț, reprezentat de către avocatul Aurelia Parpalac și de MAI sunt inadmisibile din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare, invocate în recursuri, completul Colegiului atestă, că recurenții indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele de judecată au apreciat înscrisurile probatorii și au constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

Conform regulilor din Secțiunea a 2-a din Capitolul XXXVIII Codului de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Recursul exercitat conform secțiunii a 2 - a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, completul Colegiului constată, că argumentele invocate în recursuri nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acesta nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432, alin. (2), (3) și (4) Codului de procedură civilă.

În conformitate cu prevederilor art. 432, alin. (1) Codului de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care

se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433, lit. a) Codului de procedură civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursurile declarate de către Boris Vîhodeț, reprezentat de către avocatul Aurelia Parpalac și de MAI asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului menționează, că recursurile în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanțele de judecată, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurenților la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recursuri nu pot constitui temei de admisibilitate a recursurilor, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă recurenții și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Din considerentele menționate instanța de recurs ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Boris Vîhodeț, reprezentat de către avocatul Aurelia Parpalac și de MAI inadmisibile.

Conform celor expuse, în temeiul art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, lit. a), 440, alin. (1) și (1¹) Codului de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursurile, declarate de către Boris Vîhodeț, reprezentat de către avocatul Aurelia Parpalac și de către Ministerul Afacerilor Interne, se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Iuliana Oprea

Maria Ghervas